

Sygn. akt VII K 65/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w O. (...) VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Listwan

w obecności Prokuratora Grzegorza Uciurkiewicza

po rozpoznaniu dnia 05 kwietnia 2015 r.

sprawy **K. K.**

syna F. i J. z domu G.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 31 października 2014 r. w miejscowości S. wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 2,21 grama netto oraz posiadał substancje psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,43 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii.

II. W nocy z 15 na 16 września 2013 roku w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. oraz n/n mężczyzną dokonał kradzieży miedzianych rynien spustowych o łącznej wartości 1000 na szkodę Parafii św M. w N.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego pkt. I w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone w pkt I i II jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej w pkt. III kary łącznej pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby 3 (trzech) lat,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt. III kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 05 marca 2015r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody w części na niego przypadającej poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Parafii św. M. w N. kwoty 500 zł (pięćset złotych),

VII. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

VIII. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o Przeciwdziałaniu Narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz Ośrodka (...) Oddział dla Dorosłych, M. 1a, (...)-(...) Ż. nawiązkę w kwocie 600 (sześćset) złotych,

IX. na podstawie art. 70 ustęp 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz. nr 13-14/15 pod pozycjami 1,2 i zarządza ich zniszczenie,

X. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt. VII K 65/15

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 15 na 16 września 2013 r. K. K. i A. R. postanowili pojechać do N., gdzie znajdował się K. pod wezwaniem Ś., na którym zamontowane były miedziane rynny spustowe. Razem z nimi pojechała jeszcze trzecia nieustalona osoba. Wszyscy pojechali samochodem K. K. marki A. (...) nr rej. (...). W N. K. K. zaparkował samochód na polnej drodze po prawej stronie od głównych schodów do K.. Wszyscy wysiedli z samochodu i udali się na teren K.. Wszyscy zaczęli wyrwać miedziane rynny zamocowane na K.. Rynny układali w jedno miejsce, a później zaczęli je zgniatać. Następnie rynny zanieśli do samochodu K. K. marki A. (...) nr rej. (...). Łączna wartość wyrwanych i zabranych rynien wyniosła 1.000 złotych. Następnie K. K. zawiózł A. R. i trzeciego mężczyznę do Z.. Rynny zostały w samochodzie K. K.. Następnego dnia rynny sprzedali na złomie.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (częściowo) – k. 17, 127-128, 130-132 197v;

zeznania świadka A. R. (częściowo) – k. 25;

zeznania świadka S. W. – k. 35/

W dniu 31 października 2014 r. w trakcie wykonywania czynności służbowych funkcjonariusze Policji ujawnili w mieszkaniu K. K. w S., w woreczkach strunowych, środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 2,21 grama oraz amfetaminę w ilości 0,43 grama. Substancje psychotropowe należały do K. K..

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (częściowo) – k. 17, 127-128, 130-132 197v;

notatka urzędowa – k. 1;

protokół przeszukania – k. 3-5;

protokół użycia wagi – k. 6;

opinia biegłego – k. 74-75/

Oskarżony K. K. ma 20 lata, jest kawalerem, ma na utrzymaniu 3 letnie dziecko. Posiada wykształcenie gimnazjalne, pracuje dorywczo i osiąga dochód w wysokości 1.400 – 1500 złotych miesięcznie. K. K. był uprzednio karany.

/Dowód: dane personalne oskarżonego 172, 197;

dane o karalności – k. 67/

Oskarżony K. K. w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Początkowo wyjaśnił, że marihuanę, którą Policja znalazła w jego mieszkaniu miał na własne potrzeby i dostał ją pod koniec września 2014 r. w N. od K. B.. Odnośnie kradzieży oskarżony podał, że we wrześniu 2013 r. wieczorem zadzwonił do niego kolega A. R. i powiedział, że potrzebuje transportu i da mu pieniądze na paliwo. On się zgodził i swoim samochodem marki A. (...) nr rej. (...) pojechał do Z. na ul. (...). Tam czekał na niego A. R. z kolegą. Obaj wsiedli do samochodu i kazali jechać K. K. do N.. W N. kazali mu się zatrzymać przy K.. Oskarżony wyjaśnił, że A. i ten drugi chłopak wysiedli z samochodu i kazali mu czekać, a sami poszli na teren kościoła. Po upływie około 20 minut wrócili, otworzyli bagażnik jego samochodu i wrzucili tam pogieęte rynny miedziane. Następnego dnia około 10.00 oskarżony pojechał do Z. po Arka, a następnie pojechali do M. i tam sprzedali rynny jako złom.

W trakcie kolejnego przesłuchania oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia i podał, że narkotyki były jego własnością i nie pamięta od kogo je miał. Podał także, że A. R. zadzwonił do niego i zapytał się czy zawiezie go na kradzież. K. K. zgodził się i pojechał do Z.. W Z. czekał na niego A. R. z kolegą, którego on nie znał. Pojechali do N.. Samochód zaparkował na polnej drodze po prawej stronie od głównych schodów kościoła. A. R. jako pierwszy zaczął zrywać rynny spustowe. Oskarżony z kolegą A. R. także zaczęli zrywać rynny. Składali je na jedno miejsce, a później zgniatali. Po zgnieceniu, rynny zanieśli do samochodu oskarżonego. Następnego dnia rano sprzedali rynny na skupie złomu. Na rozprawie w dniu 5 maja 2015 r. oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia, potwierdził, że razem z innymi wyrwał z budynku K. rynny oraz złożył wnioski w trybie art. 387 § 1 k.p.k. o skazanie go bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary za każdy z czynów po 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, dozór kuratora sądowego, obowiązek naprawienia szkody, nawiązki w kwocie 600 zł na organizacje związane ze zwalczaniem narkomanii, zaliczenie okresu zatrzymania. Prokurator oraz obecny na sali pokrzywdzony wyrazili zgodę na zaproponowany wymiar kary.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. – k. 17, 127-128, 130-132 197v;

protokół rozprawy z dnia 5.05.2015 r. – k. 197-198/

W wyniku ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego nie budziły wątpliwości. Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego, który w toku postępowania przyznał się do winy oraz pozostałych dowodach zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym w postaci zeznań świadków A. R., S. W. oraz dowodach z dokumentów w postaci notatki urzędowej, protokołu przeszukania, protokołu użycia wagi, opinii biegłego.

Zgromadzone w sprawie dowody są ze sobą zbieżne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego Sąd w przeważającej części uznał je za wiarygodne. Natomiast w części, w jakiej oskarżony początkowo podał, że w N. został w samochodzie i nie zrywał z budynku K. rynien, Sąd odmówił im wiarygodności albowiem pozostawały w sprzeczności z zeznaniami świadków A. R. jak i późniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż oskarżony oraz świadek A. R. wzajemnie wskazywali na siebie jako osoby, które były inicjatorami dokonania kradzieży. W ocenie Sądu była to okoliczność drugorzędna albowiem z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z A. R. i trzecią nieustaloną osobą dokonali tej kradzieży.

Podobnie Sąd odniósł się do zeznań A. R.. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie w jakim świadek podał, iż razem z oskarżonym i trzecią osobą dokonali kradzieży rynien z K. w N.. Sąd odmówił im natomiast wiarygodności w zakresie w jakim świadek podał, iż był z nimi kolega oskarżonego. W tym zakresie zeznania były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania świadka S. W., były one bowiem logiczne oraz korelowały z zeznaniami A. R. i wyjaśnieniami oskarżonego. Brak jest jednocześnie okoliczności, które rodziłyby wątpliwości, co do wiarygodności tego dowodu.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się także w całości na dowodach z dokumentów w postaci notatki urzędowej, protokołu przeszukania, protokołu użycia wagi, opinii biegłego albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie, przez osoby do tego uprawnione, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, rzetelności.

Konkludując należy stwierdzić, że kompleksowa ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadków oraz całości pozostałego materiału dowodowego będącego dla Sądu podstawą ustalenia stanu faktycznego, dokonywana w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, pozwoliła zdaniem Sądu na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego K. K. w zakresie popełnienia pierwszego z zarzuconych mu czynów tj. kradzieży miedzianych rynien spustowych na szkodę parafii Św. M. w N..

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej i objęcie go we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej. Podkreślić także należy, iż zabór, który jest istotą kradzieży, następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której rzecz zabrano (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8). W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony K. K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w nocy z 15 na 16 września 2013 r. w N. dopuścił się zaboru w celu przywłaszczenia miedzianych rynien spustowych o wartości 1000 zł działając tym samym na szkodę Parafii w N.. Tym samym zrealizował on w całości ustawowe znamiona przestępstwa typizowanego w art. 278 § 1 k.k.

W ocenie Sądu oskarżony popełnił także drugi z zarzucanych mu czynów. Mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz wnioski opinii biegłego, co do charakteru substancji znalezionych w domu oskarżonego nie ulega wątpliwości, że K. K. posiadając w dniu 31 października 2014 r. środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste oraz substancje psychotropową - amfetaminę wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodnie bowiem z załącznikiem nr 1 do w/w ustawy do środków odurzających zalicza się ziele konopi innych niż włókniste. Natomiast załącznik nr 2 jako substancję psychotropową wskazuje amfetaminę.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd zaakceptował złożony przez oskarżonego, przy braku sprzeciwu obecnego na rozprawie Prokuratora i pokrzywdzonego, wniosek o wymierzenie kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Przy wymiarze takiej kary, Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów, stopień zawinienia, nagminność tego typu czynów, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie oraz cele kary w zakresie prewencji szczególnej. W tym miejscu wskazać także należy, iż ustawodawca dając możliwość złożenia wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wprowadził swoistą „ugodę” pomiędzy oskarżonym, a Prokuratorem i pokrzywdzonym, stanowiącą pewnego rodzaju dobrodziejstwo dla oskarżonego, z którego może skorzystać, uzyskując karę w łagodniejszym wymiarze niż rzeczywiście winien otrzymać.

Przy wymiarze kary jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa – przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy oraz jego młody wiek.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk. oraz art. 54 k.k., biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, a zatem kara powinna go przede wszystkim wychować.

Sąd analizował więc motywację sprawcy i postać zamiaru, uwzględniając fakt, iż czyny, których dopuścił się oskarżony należą do przestępstw umyślnych.

Wymierzając karę Sąd miał także na uwadze dyrektywę wychowawczego oddziaływania na młodocianych sprawców przestępstw (art. 54 kk), jednak w ocenie Sądu okoliczność ta nie może być rozumiana jako podstawa do jego pobłażliwego traktowania. Oczywistym jest, iż w przypadku takich sprawców, orzekana wobec nich kara ma przede wszystkim wychowywać, nie mniej jednak nie może być to kara nieadekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Realizując zatem nakaz ustawodawcy wyrażony w art. 54 k.k. Sąd przeanalizował i ocenił właściwości i warunki osobiste oskarżonego, ustalił stopień jego demoralizacji i podatności na oddziaływania reedukacyjne i resocjalizacyjne i uznał, iż za orzeczeniem wobec niego jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze po 6 miesięcy przemawiają właśnie zwłaszcza względy prewencji indywidualnej. Brak dostatecznie dolegliwej kary zamiast korygować osobowość oskarżonego, utwierdziłoby go natomiast w przekonaniu o bezkarności, celowości wykręcania się od odpowiedzialności, a więc utrwalaloby jego negatywne postawy, zamiast je eliminować.

Na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk Sąd połączył jednostkowe kary wymierzone oskarżonemu i wymierzył mu, przy zastosowaniu zasady asperacji, karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zastosował w tym przypadku zasadę asperacji, polegającą na przyjęciu za podstawę najsurowszej kary orzeczonej za pozostające w zbiegu przestępstwa, podlegającej odpowiedniemu obostrzeniu. Zdaniem Sądu wybór zasady wymiaru kary łącznej uwarunkowany winien być przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy poszczególnymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (por. Komentarz do art. 85 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] J. Giezek (red.), N. Kłaczyńska, G. Łabuda, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, LEX, 2007. Stan prawny: 2007.09.01). W przedmiotowej sprawie oskarżony dopuścił się różnych przestępstw, które skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, a ponadto występował pomiędzy nimi znaczny odstęp czasowy.

W ocenie Sądu orzeczone kary jednostkowe jak i kara łączna są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, a kary w wyższym wymiarze byłyby już - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanych czynów – karami zbyt surowymi o charakterze odwetowym.

Sąd uznał, iż w tym konkretnym przypadku wystarczające dla osiągnięcia celów kary będzie zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony był już karany sędownie, wyraził jednak skruchę, co pozwala przypuszczać, iż będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego. Zdaniem Sądu warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zapobiegnie dalszej demoralizacji oskarżonego oraz pozwoli mu na dalsze życie zgodne z norami prawnymi i społecznymi. Zważyć należy, że zwieszenie wykonania kary nie oznacza całkowitego odstąpienia od ukarania sprawcy. Mając bowiem na uwadze fakt, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym zaś przestrzeganie przez sprawców w okresie próby porządku prawnego winno podlegać ocenie, Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Z uwagi na fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego reprezentant pokrzywdzonego, złożył wniosek o zobowiązanie do naprawienia szkody, Sąd zobligowany był do uwzględnienia tego wniosku i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części na niego przypadającej poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 500 złotych.

Stosownie do treści art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 5 marca 2015 r.

Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek zabezpieczonych w sprawie środków odurzających i substancji psychotropowej i zarządził ich zniszczenie.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł od K. K. na rzecz Ośrodka (...) w M. nawiązkę w kwocie 600 zł, mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, przy jednoczesnym uświadomieniu mu, poprzez cel działania wskazanego w punkcie VIII wyroku Ośrodka, zagrożeń jakie niesie zażywanie środków odurzających i substancji psychotropowych. Oskarżony jest osobą bardzo młodą, dopiero tak naprawdę zaczyna dorosłe życie, jest ojcem, a zatem powinien dawać dobry przykład.

Mając zaś na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od kosztów sądowych i od opłaty, zaliczając je na poczet skarbu państwa, uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla K. K. zbyt uciążliwe.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego;
3. kal. 14 dni.

27.05.2015 r.

SSR Izabela Nowak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. kal. 7 dni